

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 582/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátom, Piešťanská 3, Trnava, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 2 To 71/2022 z 15. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, svojich základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 71/2022 z 15. novembra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3T 117/2018-1672 z 25. mája 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaná vinnou z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, ochranný dohľad a trest prepadnutia vecí.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku o treste zrušil, sťažovateľke uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov a trest prepadnutia veci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že právna kvalifikácia skutku v skutkovej vete týkajúca sa určenia rozsahu činu nie je odvodená od hodnoty omamnej látky ketamín. Vo vzťahu k uvedenému tvrdí, že ani svedkyňa [REDAKOVANÉ] nevedela v danom prípade ketamín ohodnotiť, pričom v priebehu dokazovania bola zisťovaná hodnota predaja veterinárnych liekov Narketan 100mg/ml a Narkamon 100mg/ml na čiernom trhu, nie hodnota ketamínu ako omamnej látky. Touto jej námietkou sa však krajský súd v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Ďalej v priebehu trestného konania nebolo podľa sťažovateľky preukázané, že z označených liekov by bolo možné extrahovať ketamín ako omamnú látku, aj uvedené však krajský súd ponechal bez povšimnutia. Namieta, že prepisy a záznamy telekomunikačnej prevádzky neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom a že vykonané odposluchy neboli zabezpečené v súlade so zákonom. Všeobecným súdom bolo podľa jej názoru podsunuté hodnotenie dôkazov policajnými orgánmi Českej republiky, pričom samotné dôkazy vyhodnocovali okresný súd a krajský súd selektívne a v jej neprospech.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti ja namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní v jej trestnej veci.

6. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

8. Z okolností tejto veci podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka mala možnosť podať vo svojej trestnej veci dovolanie podľa § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), keď sama pred ústavným súdom okrem iného namieta aj porušenie svojho práva na obhajobu či skutočnosť, že dôkazy neboli

vykonané zákonným spôsobom. Zo zistení ústavného súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľka dovolanie vo svojej trestnej veci nepodala.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súčasnú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od jeho nálezu vo veci č. k. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022)], v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

10. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že úlohou dovolacieho súdu nie je v tomto ohľade nanovo preskúmať hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi v pôvodnom konaní a kontrole podrobovať správnosť skutkových zistení z nich vyplývajúcich, ale preskúmať jednu z procesných garancií práva na spravodlivý proces spočívajúcu v riadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je nepochybne súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces. Za náležité tak možno označiť očakávanie strán konania, že najvyšší súd v dovolacom konaní pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preskúma, či súdy poskytli náležitú a riadne odôvodnenú odpoveď na zásadné argumenty strán konania, nie je jeho úlohou ale urobiť záver, či tieto skutkové závery boli správne alebo nie. Jedine tak totiž možno hovoriť o plnohodnotnej možnosti na prípravu a realizáciu obhajoby v trestnom konaní (I. ÚS 296/2022, I. ÚS 182/2023).

11. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť ako celok odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu neprípustnosti.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu